

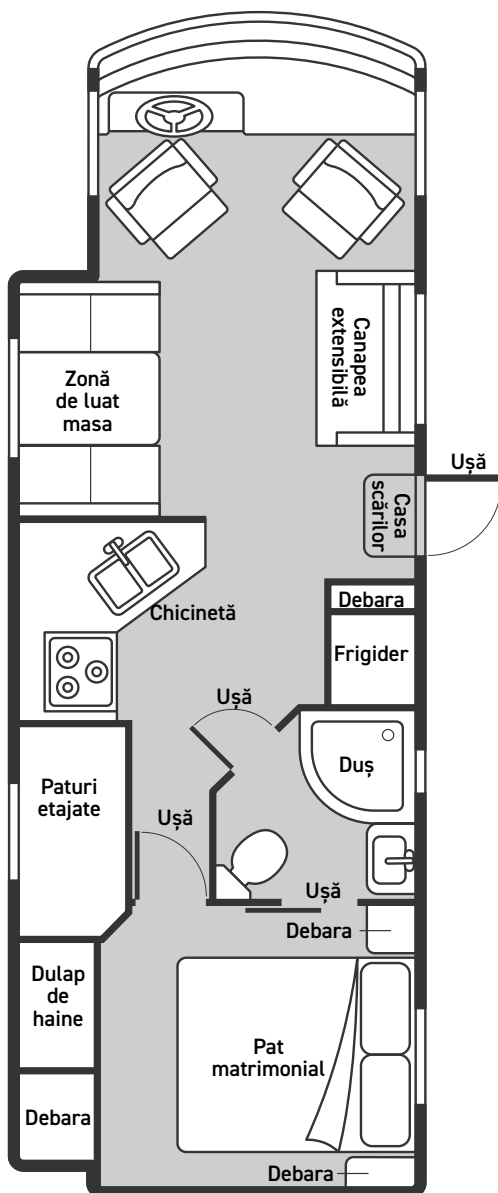
HOLLY JACKSON

Traducere din limba engleză de
DANA-LIGIA ILIN

LEDA EDGE

PLANUL RULOTEI GETAWAY VISTA 31B 2017

22:00

UNU

AICI ȘI TOTUȘI NU. ROȘU ȘI NEGRU. O CLIPĂ AICI, ÎN URMĂTOAREA A DISPĂRUT. Chipul ei în geam. Dispărând în lumina farurilor care se apropiau, reapărând în bezna de afară. Iar dispărut. Fereastra îl păstra pentru ea. Bine, putea să și-l țină. A revenit, nici fereastra nu-l voia.

Oglindirea lui Red¹ s-a uitat la ea, însă sticla și întunericul n-o arătau chiar bine, înceteșând amănunțele. Principalele trăsături erau acolo: strălucirea prea palidă a pielii și ochii albastru-închis depărtați unul de altul, care nu erau doar ai ei. „Semănați așa de bine!” i se tot spunea, de mai multe ori decât și-ar fi dorit. Acum nu mai voia deloc să audă asta, nici măcar să se gândească la asta. Așa că nu s-a mai uitat la chipul ei, al lor, ignorându-le pe amândouă. Însă era mai greu să ignori ceva atunci când te străduiai s-o faci.

Red și-a mutat privirea, uitându-se la mașinile de pe banda de alături, mai jos. Ceva nu era în ordine; mașinile păreau prea mici de sus, de la fereastra ei, însă Red nu părea deloc mai mare. A văzut o limuzină albastră care se apropia ca să-i depășească și a ajutat-o din priviri, împingând-o înainte. Așa, amice! În fața conservei ăștea de metal, lungă de nouă metri și 45 de centimetri care gonea pe autostradă.

— Red?

Vocea din fața sa i-a întrerupt gândurile. Maddy se uita la ea în lumina slabă dinăuntru, cu pielea încrețită în jurul ochilor căprui cu reflexe aurii.

— Ai uitat că jucăm ceva?

— Nu! a zis Red, însă da, uitase.

Ce jucau oare?

¹ Roșu (n. tr.).

— „Douăzeci de întrebări”, i-a amintit Maddy, citindu-i gândurile.

Păi, se cunoșteau de-o viață; Red nu era decât cu vreo șapte luni mai în vârstă și nu făcuse mare brânză cu asta. Poate că în tot acest timp, mai bine de șaptesprezece ani, Maddy învățase să-i citească gândurile. Red spera că nu. Erau acolo lucruri pe care nu trebuia să le vadă cineva vreodată. Nimeni. Nici măcar Maddy. Mai ales Maddy.

— Da, știi! a zis Red, cu ochii rătăcindu-i spre cealaltă parte a rulotei, spre ușă și canapeaua extensibilă – în acest moment canapea – pe care ea și Maddy aveau să doarmă în noaptea asta.

Nu izbutea să-și amintească pe care parte îi plăcea lui Maddy să doarmă. Pentru că ea nu putea să doarmă dacă nu era pe partea stângă și, tocmai când încerca să-i citească gândurile lui Maddy în privința asta, ochii i-au surprins un indicator verde de afară, în noapte, care zbură peste parbriz.

— Pe indicator scrie Rockingham; nu trebuie să ieșim curând de pe drumul ăsta? a zis Red, dar nu destul de tare ca să audă vreunul dintre cei aflați în partea din față a rulotei, unde ar fi fost mai de folos.

Oricum, probabil că se înșela, era mai bine să nu zică nimic. Mergeau pe acest drum de o oră, I-73 devenise I-74 și apoi US 220, fără mare vâlvă.

— Red Kenny, concentrează-te!

Maddy a pocnit din degete, cu o umbră de zâmbet, care însă nu-i încrețea fața; nici măcar cel mai larg zâmbet nu făcea asta. Pielea ca smântâna, catifelată și mai luminoasă decât ar fi fost frumos din partea ei, făcea să iasă și mai mult în evidență pistrii de pe fața lui Red când erau alături în fotografii. Literalmente alături; aveau aproape aceeași înălțime, până la cel mai semeț fir de păr, însă al lui Red era blond-închis, în vreme ce al lui Maddy era mai degrabă șaten-deschis, o diferență de o nuanță sau două. Red îl purta întotdeauna legat la spate, cu un breton lejer pe care și-l tundeă singură cu foarfeca de bucătărie. Al lui Maddy era lăsat liber și îngrijit, cu vârfurile drepte, așa cum ale lui Red nu erau niciodată.

— Eu sunt cea care pune întrebările, tu ești cea cu persoana, locul sau obiectul, a ajutat-o Maddy să-și amintească.

Red a dat din cap încet. Ei bine, chiar dacă și lui Maddy îi plăcea să doarmă pe stânga, cel puțin nu erau în paturile suprapuse.

— Am pus deja câteva întrebări, a zis Maddy.

— Bine!

Red nu-și putea aminti persoana, locul sau obiectul. Dar, zău așa, merseseră toată ziua, plecaseră de acasă cu vreo douăsprezece ore în urmă, nu jucaseră destule jocuri de călătorie? Red abia aștepta să se termine asta ca să poată dormi în sfârșit, indiferent dacă pe stânga sau pe dreapta. Numai să se termine odată! Aveau să ajungă la Gulf Shores a doua zi pe vremea asta și să se întâlnească cu restul prietenilor, asta era planul.

Maddy și-a dres vocea.

— Și ce răspunsuri am dat, amintește-mi un pic? a zis Red.

Maddy a dat drumul cu zgomot aerului din piept, aproape oftat sau aproape râs, greu de spus.

— Era o persoană, o femeie, nu personaj fictiv, a zis, numărând indiciile pe degete. Cineva pe care o cunosc, dar nu Kim Kardashian sau tu.

Red a ridicat privirea, scormonind prin ungherele goale ale minții după acea amintire.

— Nu, îmi pare rău! a zis. A dispărut!

— OK, o luăm de la capăt! a zis Maddy, dar chiar atunci Simon a ieșit împleticit din toaleta micuță, salvând-o pe Red de la alt Organized Fun™. Ușa s-a izbit de el când rulota a accelerat.

— Simon Yoo, ai fost acolo tot timpul? a întrebat Maddy scârbită. Noi am jucat două runde.

Simon și-a îndepărtat de pe față părul brunet și un pic ondulat și a dus la buze un deget nesigur, zicând:

— Șșt, o doamnă nu pârăște niciodată!

— Atunci închide ușa, Isuse!

El a închis-o, dar cu piciorul, ca să demonstreze ceva, orice o fi fost, și aproape pierzându-și echilibrul în vreme ce goneau pe autostradă, trecând de pe o bandă pe alta ca să depășească. Se apropia ieșirea? Poate că Red trebuia să spună ceva, dar acum îl privea pe Simon, care a înaintat greoi și s-a rezemat de blatul chicinetei din spatele ei. Cu o mișcare stângace, s-a strecurat în separeu lângă ea, lovindu-și genunchii de masă.

Red l-a privit cu atenție: pupilele erau prea mari în ochii lui rotunzi, căprui-închis, iar pe pieptul tricoului său albastru-verzui cu Eagles era o pată acuzatoare.

— Ești beat deja, a zis ea, aproape impresionată. Am crezut că n-ai băut decât trei beri.

Simon s-a tras mai aproape ca să-i șoptească la ureche, și Red i-a simțit duhoarea metalică din răsuflare. N-avea cum să n-o observe; așa știa când tatăl său o minte: „Nu, n-am băut azi, Red, jur!”

— Șșșt! a zis Simon. Oliver a adus tequila.

— Și tu te-ai servit, pur și simplu? a întreat Maddy, auzindu-l.

Drept răspuns, Simon și-a încleștat pumnii și i-a ridicat, zbierând:

— Vacanța de primăvară, iubito!

Red a râs. Și, oricum, dacă i-o cerea, pur și simplu, poate că pe Maddy nu avea să o deranjeze să doarmă pe dreapta în noaptea asta sau pentru restul săptămânii. Putea să i-o ceară, pur și simplu.

— Lui Oliver nu-i place să se atingă cineva de lucrurile lui, a zis Maddy încet, aruncând o privire în spate, spre fratele ei, care ședea la vreo doi metri mai încolo, pe locul pasagerului, umblând la radio în vreme ce pălăvrăgea cu Reyna, care era la volan. Arthur stătea în picioare în spatele lui Oliver și Reyna, zâmbind când a surprins privirea lui Red. Sau poate că, de fapt, îi zâmbea lui Simon.

— Hei, e rulota mea, am dreptul la orice este în ea! a sughițat Simon.

— Rulota unchiului rău! a simțit Maddy nevoia să-l corecteze.

— Nu trebuia să faci și tu o tură de șofat astăzi? l-a întreat Red.

Planul era să-și împartă șofatul în mod egal între ei șase. Ea avusese prima tură de două ore, ca să iasă din Philly și să o ia pe I-95, până ce se opriseră pentru prânz. Arthur stătuse cu ea tot timpul, dirijând-o calm, de parcă își dădea seama când ea își pierdea și își regăsea concentrarea sau când intra în panică din cauza mărimii rulotei și a faptului că totul părea mic de aici, de sus. Cititori de gânduri peste tot, îi era clar. Însă nu-l cunoștea pe Arthur decât de șase sau șapte luni; nu era cinstit.

— Am schimbat tura cu Reyna, a zis Simon, din pricina berilor pe care le băusem deja.

Un zâmbet poznaș. Simon reușea întotdeauna să scape nepedepsit indiferent ce ar fi făcut; era prea amuzant, prea isteț. Nu puteai să stai supărat pe el. Mă rog, Maddy putea, dacă se străduia cu adevărat.

— Reyna e super, apropo! i-a șoptit Simon lui Maddy, de parcă aceasta și-ar fi revendicat faptul că iubita fratelui ei e super.

Fata însă a zâmbit și s-a uitat peste umăr la perechea scoasă parcă dintr-o revistă, chiar și văzută din spate.

O pauză în conversație; acum era momentul ca Red să întrebe, înainte să-i iasă din minte:

— Hei, Maddy, în privința canapelei...

— La dracu'! a șuierat Oliver în față, un sunet urât. Acolo-i ieșirea noastră. Treci pe dreapta, Reyna! Acum! ACUM!

— Nu pot, a zis Reyna, dintr-odată agitată, uitându-se în oglinzi și pornind semnalizatorul.

— Se vor da deoparte din calea ta, suntem mai mari, dă-i bătaie! a insistat Oliver, întinzând mâna de parcă ar fi putut să înșface el volanul.

Un țipăt, nu de la rulotă, ci de la Reyna, pe când trecea cu vehiculul mă-tăhălos peste o bandă. Un Chevrolet furios a claxonat, iar tipul de la volan a scos pe geam mâna cu degetul mijlociu ridicat. Red s-a prefăcut că-l prinde și-l strecoară în buzunarul de la piept al cămășii în carouri albastre și galbene, păstrându-l pe veci, ca pe o comoară.

— Mergi, mergi, mergi! a lătrat Oliver, iar Reyna a luat-o iar la dreapta, ajungând la ieșire chiar la timp.

Alt claxon, de data asta de la o Tesla furioasă, pe care au lăsat-o în urmă pe autostradă.

— Am fi putut să ieșim pe următoarea și să ne întoarcem. Pentru asta e Google Maps, a zis Reyna încetinind, cu vocea ciudată și stoarsă, ca și cum s-ar fi trudit să iasă printre dinții încleștați.

Red n-o mai văzuse niciodată pe Reyna tulburată sau supărată, întotdeauna zâmbea, mai larg de câte ori se uita în ochii lui Oliver. Cum era să fii îndrăgostit? Nu-și putea închipui; de aceea se uita uneori la ei, învățând din exemplul lor. Însă Red ar fi trebuit să spună mai devreme ceva despre ieșire, nu-i așa? Reușiseră să treacă prin aproape toată ziua fără voci ridicate. Asta era vina ei.

— Îmi pare rău! a zis Oliver, dându-i Reynei după ureche o șuviță din părul negru și des, ca s-o poate strânge de umăr. Atâta doar că vreau să ajungem cât mai repede în camping. Toți suntem obosiți.

Red s-a uitat în altă parte, lăsându-i singuri în momentul lor, mă rog, cât de singuri puteau să fie într-o rulotă cu șase oameni, lungă de nouă metri și 45 de centimetri. Se părea că acei 45 de centimetri suplimentari erau atât de importanți, încât cifra nu putuse să fie rotunjită.

Lumea din partea ei de rulotă era din nou întunecată. Drumul era străjuit de copaci, însă Red aproape că nu-i vedea dincolo de propria oglindire și de

cealaltă față care se ascundea în spatele ei. Trebuia să întoarcă privirea și de la asta înainte să se gândească prea mult. Nu aici, nu acum!

Camionul din față a încetinit când a trecut pe lângă un indicator cu LIMITA DE VITEZĂ 50, luminile de frână pătând cu roșu drumul în fața lor. Culoarea care o urmărea peste tot și niciodată nu însemna ceva bun. Însă drumul mergea mai departe, și așa au făcut și ei.

Ia stai, ce trebuia s-o întrebe pe Maddy?

DOI

UN SUNET CIUDAT, CA DE CĂSCAT, ÎN MĂRUNTAIELE LUI RED, ASCUNS DE zgomotul roților pe drum. Doar nu-i era foame, nu? Nu erau decât câteva ore de când se opriseră într-o parcare ca să cineze. Dar senzația a revenit și mai puternică, răsucindu-se iar, așa că s-a întins spre punga cu chipsuri din fața lui Maddy. Și-a umplut mâna și i-a mâncat cu grijă unul câte unul, cu degetele acoperite de praful de brânză.

— Oh, da! a zis Simon, după care s-a ridicat și a ieșit din separeu, îndreptându-se spre patul lui suprapus de dincolo de chicinetă. Și îmi datorăți cu toții șapte parai pentru gustările pe care le-am luat de la benzinărie.

Red s-a uitat la chipsurile rămase în mână.

— Hei!

Maddy s-a aplecat peste masă.

— Plătesc eu gustările și pentru tine, nu-ți face griji!

Red a înghițit. A privit într-un punct și mai îndepărtat ca să-și ascundă ochii de Maddy. Să nu-și facă griji nu era o opțiune – oricum, nu una pe care s-o aibă ea. În cele mai rele momente ale lui Red, acele nopți de iarnă când trebuia să se culce îmbrăcată cu paltonul pus peste două pijamale și cinci perechi de șosete, și tot tremura, Red își dorea uneori să fie Maddy Lavoy. Să trăiască în casa caldă a prietenei sale ca și cum ar fi fost a ei, să aibă tot ce aveau ai lui Maddy și tot ce nu mai avea aceasta din urmă.

Încetează! A simțit cum se îmbujorează. Rușinea era un sentiment roșu, fierbinte, la fel ca vinovăția și furia. De ce nu putea familia Kenny să-și încălzească locuința doar cu vinovăție și rușine? Dar lucrurile aveau să se îmbunătățească curând, nu-i așa? Foarte curând, asta era planul, pentru asta era totul. Și după aceea totul urma să fie altfel. Cât de eliberator avea să fie să facă sau să

creadă ceva, pur și simplu, și să nu trebuiască să se gândească de două sau de trei ori, sau să zică „Nu, mulțumesc, poate data viitoare”. Să nu se milogească la serviciu pentru ture suplimentare și oricum să-și piardă somnul. Să mai ia o mână de chipsuri doar pentru că voia asta.

Red și-a dat seama că încă nu spusese nimic.

— Mulțumesc! a mormăit, fără să ridice privirea, însă n-a mai luat chipsuri, pentru că nu părea corect.

Trebuia, pur și simplu, să rabde senzația aceea din măruntaie. Și poate că nu era foame, la urma urmei.

— Nicio grijă! a zis Maddy.

Vezi, asta era, ea n-avea niciuna! Maddy n-avea nevoie să-și facă griji. Era unul dintre acei oameni care era bun la orice din prima încercare. Mă rog, în afară de data aceea când ținuse morțiș să învețe să cânte la harpă. Doar dacă nu cumva Red era una dintre grijile lui Maddy. Așa părea uneori.

— Am ajuns în Carolina de Sud? a întrebat Red, schimbând subiectul, lucru la care *chiar* se pricepea.

— Nu încă, a zis Oliver din spate, cu toate că nu el era membrul familiei Lavoy pe care îl întrebase. Curând. Cred că o să fim în camping în vreo patruzeci de minute.

— Iuhuuu, vacanța de primăvară! a zbierat iar Simon cu voce pițigăiată, și, cumva, avea în mână altă sticlă de bere, în timp ce ușa frigiderului se bălângănea deschisă în spatele lui.

— O închid eu! a zis Arthur, trecând pe lângă Simon, care se clătina, în spațiul îngust dintre canapea și masă, și dându-i în joacă o palmă pe spate.

Arthur s-a repezit în față să prindă ușa frigiderului și a închis-o, cu lumina slabă de pe tavan fulgerând în ochelarii lui cu rame aurii pe când se întorcea. Lui Red îi plăceau ochelarii lui, care ieșeau în evidență pe pielea bronzată și pe părul creț, de un șaten-închis. S-a întrebat dacă n-are și ea nevoie de ochelari; în ultima vreme lucrurile aflate departe păreau și mai îndepărtate și mai încețoșate. Alt lucru de adăugat pe lista grijilor, pentru că nu putea să facă nimic în această privință. Nu încă. Arthur i-a prins privirea și a zâmbit în vreme ce își trecea un deget peste tullele din bărbie.

— Ați renunțat la „Douăzeci de întrebări”, nu? le-a întrebat pe amândouă.

— Red și-a uitat persoana, locul sau obiectul, a zis Maddy, și asta a făcut-o pe tânără să se gândească: nu mai era ceva ce uitase, ceva ce voia s-o întrebe pe Maddy?

— Chipsuri?

Maddy i-a întins punga lui Arthur.

— Ah, nu, mulțumesc!

El s-a tras înapoi din fața pungii, aproape împiedicându-se de colțul canapelei. Ceva i-a înnegurat privirea, și acum, că se uita la el, nu era o peliculă de sudoare pe fruntea lui? De obicei, Red nu observa astfel de lucruri, dar acum a făcut-o. Să însemne că se uita prea des la el?

— Ce-i? a zis ea. Alergie fatală la pufuleți cu brânză?

— Nu, slavă Domnului! a zis Arthur și a pipăit locul, apoi s-a așezat pe canapeaua extensibilă.

A, da, Red trebuia s-o întrebe pe Maddy pe ce parte doarme! La naiba, Arthur tocmai spusese ceva, iar ea nu ascultase. Cel mai bine era să folosească un „Poftim?” plasat strategic.

— Am zis că cel puțin nu sunt la fel de amețit cum este, probabil, Simon.

— Rău de mașină? a zis Red. Mă rog, rău de rulotă?

— Nu, nu-i asta! a clătinat din cap Arthur. Probabil e mult prea târziu să vă spun toate astea, însă nu-mi priesc prea tare spațiile înghesuite.

S-a uitat în jur la mobilierul înghesuit și chicineta compactă.

— Crezusem că o să fie mai mare...

— Asta a zis ea! l-a întrerupt Simon.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon, termină cu citatele din *The Office*¹, a zis Maddy. Face asta de când era la gimnaziu, înainte să fi aflat măcar ce înseamnă.

— Sunt chiar aici, Mads, nu mă trata ca și cum nu aș fi de față.

— Puteți să tăceți cu toții o secundă? a zis Oliver, acoperind replica lui Maddy. Încercăm să găsim drumul.

Red s-a răsucit iar spre Arthur.

— Păi, ce bine că nu-ți petreci o săptămână în rulota asta înghesuită. Oh... Stai un pic! a zis ea și i-a zâmbit.

— Știu, da!

¹ Serial de comedie american, difuzat în România cu titlul *La birou* (n. tr.).

În realitate, Arthur era prietenul lui Simon, dar deja se înțelegea bine cu toți. Nu era la același liceu cu ei, ci mergea la unul din sudul orașului Philadelphia, însă el și Simon erau în aceeași echipă de baschet, în care intraseră anul trecut. Red bănuia că lui Arthur nu-i plac prea mult prietenii de la propriul liceu, pentru că venea la toate petrecerile lor și își petrecea timpul cu ei de la începutul ultimului an de studiu. Și asta era în ordine, pentru că ei îi plăcea să fie în preajma lui. Întotdeauna o întreba cum se simte și ce făcuse în ziua respectivă, cu toate că de obicei Red răspundea cu minciuni sau cu povești exagerate în care erau doar urme de adevăr. Se arăta interesat, în vreme ce Red nu era deloc interesantă. Și apoi o dusese acasă după petrecerea de Revelion și o lăsase să șadă în mașina lui, încălzindu-se la sistemul mașinii, înainte să trebuiască să intre în casa rece și să găsească mizeria pe care o lăsase tatăl ei. Arthur nu știa că se întâmplă asta, credea că doar vorbesc, petrecându-și noaptea discutând la ora două dimineața în fața casei ei. Un mic gest de bunătate pe care el n-a știut niciodată că i-l oferise. Trebuia să-i ofere și ea unul.

— Curând o să fim în camping, cred, a zis ea. O să poți ieși să-ți dezmorțești picioarele în natură. O să vin cu tine.

— Da! a zâmbit Arthur. O să fie în ordine!

Privirea lui a coborât de la ea pe masă, unde se odihnea una dintre mâinile fetei.

— Aveam de gând să întreb mai devreme, dar n-am vrut să-ți abat atenția de la drum. Ce scrie pe mâna ta?

— Oh!

Red a roșit, a ridicat mâna și și-a frecat-o jenată, dându-și seama că și pe cealaltă scrie ceva. Peste tot liste cu lucruri de făcut, chiar și pe trupul său.

— Am pentru tine ceva special, 2 în 1, a zis. Pe mâna noastră stângă scrie: *Sună la AT&T*¹.

— A, înțeleg. Fascinant! Despre ce-i vorba? a întrebat el.

— Știi tu, a zis Red. Doar ca să văd ce mai fac ei, cum o duc, dacă au avut o zi bună.

Arthur a dat din cap, cu un zâmbet ironic ca al ei.

— Și ai sunat?

¹ Cea mai mare companie de telecomunicații din SUA (n. tr.).

Red și-a ținut buzele, uitându-se la căsuța goală pe care o desenase lângă încheietura degetului.

— Nu! a zis. N-am mai avut timp.

— Și pe mâna numărul doi?

— Pe mâna numărul doi, a zis Red, prelungind suspansul, avem foarte complicatele și detaliatele instrucțiuni: *Împachetează*.

— Pe asta trebuie s-o fi făcut, a zis Arthur.

— În ultimul moment, a răspuns ea, ca și cum ar fi fost o glumă, însă de data asta spunea adevărul.

Își făcuse bagajul de dimineață, literalmente înainte să iasă din casă, și nu avusese timp nici măcar să verifice cu lista. Fusese prea ocupată să se asigure că este destulă mâncare în casă pentru tatăl său cât era ea plecată.

— Păi, dacă ai făcut-o, de ce n-ai bifat-o? a zis Arthur, arătând căsuța goală de pe pielea translucidă a mâinii ei. Uite!

S-a ridicat și a luat de pe masă una dintre cariocile lui Maddy, pe care fata le folosisese mai devreme la „Spânzurătoarea”. I-a scos capacul și s-a aplecat spre Red, apăsându-i vârful de fetru pe piele. A desenat cu blândețe două linii: un „x” în căsuță.

— Poftim! a zis, dându-se înapoi ca să-și admire opera.

Red și-a privit mâna. Și i s-a părut o prostie să recunoască asta, însă priveliștea aceluia mic semn a schimbat ceva în ea. Mărunt, minuscul, un mic foc de artificii care i-a explodat în cap, dar era plăcut. Întotdeauna era plăcut să bifeze acele căsuțe. A întins mâna cu mândrie spre Maddy ca s-o examineze și a primit semnul de aprobare pe care îl dorea.

Arthur încă se uita la ea cu o anumită privire, una pe care Red n-o putea descifra.

— Nuci braziliene, a zis Red.

Arthur s-a strâmbat.

— Poftim?

— Aveam alergii la ele în copilărie, dar nu mai am. Nu-i ciudat că cineva se poate schimba așa? a zis ea, frământând buzunarul din față al blugilor bleu.

Mai fusese în punctul ăsta acum mult timp. Prea mult.

— Ma... părinții mei erau siliți să-mi scrie pe mână ca să nu uit. Și modelul perdelor îi amintește cuiva de ceva?

A atins perdeaua albastru cu alb care atârna lângă ea, trecând cu mâna printre cute.

— M-a săcâit toată ziua. Nu-mi dau seama ce este. Un desen animat sau așa ceva.

— Nu-i decât un model la întâmplare, a răspuns Maddy.

— Nu, e ceva! E ceva!

Red a trecut cu degetul peste perdea. Modelul îi amintea de silueta unui personaj pe care nu știa de unde să-l ia. Dintr-o carte pe care o citise noaptea sau dintr-o emisiune de la televizor? Oricum cel mai bine era să nu se gândească la vremea când era mică, din cauza altcuiva care ar putea să fie acolo.

— Roșii, a zis Arthur, salvând-o de amintire. Îmi provocau o iritație în jurul gurii. Însă numai când erau crude.

Băiatul și-a îndreptat spatele, iar cu ocazia asta s-au îndreptat și încrețiturile bluzei lui de baseball albe cu mâneci bleumarin.

— Oricum, cred că așa face bine să ajut cu indicațiile rutiere. Simt că Simon e o pacoste.

— Fac o treabă excelentă, mulțumesc frumos! a zis Simon, privind peste umărul lui Oliver la un iPhone cu carcasă portocalie marmorată; probabil era al Reynei.

Pe ecran era o hartă cu un punct albastru care se mișca pe un drum evidențiat. Punctul albastru erau ei, toți șase, și rulota de nouă metri și 45 de centimetri. Slavă Domnului că nu era un punct roșu! Albastru era mai sigur!

Arthur s-a strecurat în față, blocându-i lui Red vederea spre ecran, iar privirea i-a fost atrasă spre Maddy, care i-a făcut cu ochiul nu prea subtil.

— Ce-i?

Maddy i-a făcut semn să tacă, înclinând un pic de tot capul spre Arthur.

— Are bifate toate căsuțele, a șoptit.

— Încetează! a avertizat-o Red.

— Tu să încetezi!

Amândouă au încetat, pentru că tocmai atunci a sunat telefonul lui Maddy, un zumzet ca de vespă furioasă pe masă. Ecranul s-a luminat cu imaginea de pe camera video: tavanul de culoarea untului și o porțiune de sub bărbia lui Maddy. Sus scria *Mama* și *FaceTime video*, cu un buton *glisează ca să răspunzi* așteptând răbdător în partea de jos.

Reacția lui Maddy a fost instantanee. Prea rapidă. S-a încordat, iar oasele i-au împuns pielea. Mâna i-a țâșnit spre telefon, pe care l-a ridicat și l-a îndepărtat ca să-l ascundă de Red.

Aceasta însă știa ce face ea, întotdeauna știuse, cu toate că Maddy nu știa că ea știe.

— O s-o sun când ajungem la camping, a zis Maddy, aproape prea încet ca să se audă peste zgomotul roților, apăsând butonul de pe lateral ca să respingă apelul.

Uitându-se oriunde, numai la Red, nu.

Mama.

Ca și cum Maddy ar fi crezut că Red o să se spargă și o să sângereze la simpla vedere a cuvântului.

Era așa de ani întregi. În anul întâi de liceu Maddy lua colegii deoparte și îi certa că spun glume cu „hei, mamă” în fața lui Red. Nu credea că Red o să afle vreodată. Era un cuvânt interzis, un cuvânt murdar. Devenea ciudată chiar și când se vorbea despre Mummings Parade¹ în fața lui Red.

Ce ridicol!

În afară de faptul că, la o adică, Maddy nu greșea.

Red sângera la simpla vedere a cuvântului, când îl auzea, când se gândea la el, când și-l amintea, iar vinovăția îi lăsa în piept un crater. Sângele, roșu ca numele său și ca rușinea care o copleșea. Așa că nu se gândea la el, nu și-l amintea și nu se uita la stânga să vadă fața mamei în oglindirea sa în geam. Nu, n-avea s-o facă. Acei ochi erau doar ai săi.

¹ Literal, „Parada mascaților”, specifică orașului Philadelphia. Cuvântul *mummer* („mascat”, „actor de pantomimă”) conține *mum* – „mămică” (n. tr.).

TREI

RED S-A SILIT SĂ SE UITE DREPT ÎNAINTE. VOIA SĂ SE GÂNDEASCĂ IAR LA modelul perdelelor, însă nu putea să riște să privească într-acolo. În schimb, s-a uitat la semnul desenat pe mâna sa, trasând cu ochii liniile, încercând să evoce acel mic foc de artificii.

Maddy a pus telefonul pe masă cu fața în jos.

— Mai facem un joc? a zis.

Dacă Red mai trebuia să șadă acolo nu era exclus să-și iasă din minți. Putea să fie de ajutor și să se plimbe de câteva ori prin rulotă. Nouă metri și 45 de centimetri, știi, nu doar nouă. Modelul Getaway Vista 31B 2017. 2017 era și anul în care... Nu, încetează!

Tocmai dădea să se ridice în picioare când a oprit-o măcăitul unei rațe, un sunet mecanic și insistent. Venea dinspre ceafa ei.

— Oh, ăsta sunt eu! a zis Oliver, sărind de pe scaunul pasagerului și strecurându-și umerii lați printre Arthur și Simon. Sună mama.

Red a tras brusc aer în piept.

— De unde știi că-i maică-ta fără să te uiți? a întrebat Simon, arătând sincer nedumerit.

— Ton de apel personalizat, a zis Oliver în vreme ce mergea pe lângă masă spre chicinetă, trecându-și mâinile prin părul șaten-auriu, care avea exact aceeași nuanță ca ochii lui.

Rucsacul băiatului era pe blat. A tras fermoarul.

— Mama a început; a personalizat tonurile de apel pentru toată familia, a explicat el, vărând mâna în rucsac. În fiecare an de ziua ei mănâncă rață cu portocale.

Oliver a găsit telefonul care continua să sune și l-a scos.

— Arthur, vrei să dai tu indicațiile?

— Nicio problemă!

Arthur s-a așezat pe locul gol.

— Bună, mamă! a zis Oliver, ținând telefonul departe, ca să i se vadă bine fața.

A venit să se așeze în separeu, lângă Red. Fața lui Catherine Lavoy, cu părul de aceeași culoare ca al lui Oliver, cârlionțat și tuns frumos, a umplut ecranul. Riduri fine în jurul ochilor când a zâmbit în telefon. Părea obosită, cu fața plină de umbre.

— Bună, scumpule! a zis, cu o răgușeală neobișnuită strecurându-i-se în voce. Și-a dres glasul, apoi a continuat: Tocmai am sunat-o pe Madeline, dar n-a răspuns.

— Sunt aici, mamă, a zis Maddy, aruncându-i o privire stingherită lui Red, însă aceasta s-a prefăcut că nu observă.

Oricum, era o prostie, pentru că lui Red îi plăcea de Catherine. Ba chiar mai mult decât atât. Pe Catherine o cunoștea dintotdeauna. Era bună și grijulie, și întotdeauna știuse cum s-o ajute. Și, lucrul cel mai important, întotdeauna tăia sandviциurile în triunghiuri.

Oliver a apăsat pe butonul de activare a camerei din spate, ca Maddy să-și poată flutura mâna spre mama lor.

— Scuze, nu l-am auzit sunând!

— E în ordine! a zis Catherine. Am sunat doar să văd ce faceți. Ați ajuns la locul de popas?

Oliver a apăsat iar pe butonul pentru camera frontală, iar Red a văzut după direcția privirii lui că se uita la propria față, reglând unghiurile, așa încât lumina să-i cadă pe pomeți.

— Nu, nu încă, dar cred că suntem aproape de camping. Hei, unde suntem? a strigat spre cei aflați în partea din față.

Arthur a întors capul.

— Trecem printr-un orașel numit Morven. Ar trebui să ajungem în vreo 25 de minute.

— Cine era? a întrebat Catherine, uitându-se la colțurile ecranului, ca și cum ar fi putut să-i dea răspunsul.

— Prietenul lui Maddy, Arthur, a zis Oliver.

— Cine conduce? a întrebat Catherine.

— În acest moment, Reyna.

— Bună seara, doamnă Lavoy! a strigat Reyna din față, fără să-și ia ochii de la drumul întunecat.

— Bună, Reyna! a strigat Catherine, prea tare, cu vocea pârâind în difuzor. Bine, aproape ați ajuns?

— Corect!

— Grozav! Oh, cea de acolo e Red? a întrebat Catherine și s-a uitat cu atenție la ecran, ridicându-l mai aproape de ochi.

Oliver a înclinat telefonul, prinzând-o în imagine pe Red. Fata a zâmbit.

— Oh, ea e! Bună, scumpo, ce mai faci?

— Bine! Nu sunt de înregistrat plângeri oficiale.

Catherine a râs.

— Și copiii mei se poartă frumos? Știi că am încredere ca tu să...

Catherine a încremenit pe ecran, iar pixelii morți îi deformau fața.

— Să...

Mâna i-a zvâcnit pe ecran, topindu-se în harababura care era fața. Nu mai era o persoană, doar blocuri de culori estompate.

— Mamă? a zis Oliver.

— S... s...

Cuvintele s-au împrăștiat în straturi robotice, ciudate.

Și imaginea lui Red a încremenit, cu ochii măriți, speriată că o să rămână blocată pe veci în telefonul lui Oliver.

— Mamă, mă auzi? a zis Oliver. Mamă?

— Pu... Mă auziți? Alo? a răzbătut vocea lui Catherine, însă fața ei nu putea ține pasul, iar gura forma cuvinte care existau deja și vorbea înainte să poată rosti ceva.

— Te aud! a zis Oliver. Mă rog, întrucâtva. Presupun că pe aici semnalul e cu întreruperi.

— Păi, bine!

Fața lui Catherine a mers pe repede înainte, tresărind în vreme ce ajungea în prezent.

— Vă las să vă vedeți de... Acea e o sticlă de bere?

Ochii lui Catherine s-au mișcat iar spre camera video, privind la o formă de pe blatul din spatele umărului lui Oliver.

— Da, e a mea! a zis Oliver imediat, fără șovăială.

Poate că se pricepea mai bine la mințit decât Red.

— Nu bei în timpul călătoriei, nu, Maddy? a ridicat vocea Catherine ca să ajungă la fiica ei, care nu se vedea pe ecran.

— Nu, mamă! a început Maddy. Știu...

— Ai șaptesprezece ani, nu vreau să aud de la nimeni că ai băut. Te poți distra și fără asta.

Ceea ce îi amintea lui Red că Maddy împlinea optsprezece ani peste doar două săptămâni. Deja își făcea griji cum să-i cumpere un cadou de ziua ei.

— Da, știu! Atâta am. N-o să beau! a promis Maddy, aplecându-se în față ca mama s-o audă mai bine.

— Oliver?

— Da, mamă! Sunt cu ochii pe ea. Ne luăm foarte în serios sarcinile de supraveghetori, nu-i așa, Reyna?

— Da, doamnă! a strigat Reyna.

— Bine!

Catherine s-a tras înapoi din cadru.

— Vă las, atunci! Am niște lucrări de pregătit. Trimiteti-mi un mesaj dimineață, înainte să porniți iar la drum!

— Așa o să facem, mamă! a promis Oliver.

— Bun, la revedere tuturor, la revedere, Red!

Au strigat „la revedere” pe tonuri disonante, al lui Simon fiind înalt și strident, cine știe de ce.

— Vă iubesc, Oliver și Maddy!

— Te iubesc, mamă! au zis ei într-o sincronizare Lavoy perfectă, iar Oliver a atins butonul roșu, făcând-o pe Catherine să dispară înapoi în casa cea caldă din Philadelphia.

— Uf! a răsuflat Maddy. Ce mai vrea? Fratele meu mai mare și iubita lui mă înșoțesc deja în vacanța de primăvară, la insistențele ei. E așa de enervant!

Vorbea cu Red, trebuie să fi fost așa, pentru că tocmai atunci ochii i-au fulgerat și i-a îndreptat în altă parte, dându-și seama că i se plângea cuiva a cărei mamă e moartă. Dar era în ordine, pentru că Red se gândea la serialul de desene animate *Phineas și Ferb*; nu se potrivea cu modelul perdelelor, însă acum coloana sonoră nu îi mai dădea pace.

— E în ordine! i-a spus Oliver surorii sale. Reyna și cu mine închiriem un apartament. Nici măcar n-o să ne vezi; vă lăsăm pe tine și prietenii tăi să vă

faceți de cap. N-o să mă prinzi că stau o săptămână întreagă într-o rulotă cu o șleahță de adolescenți.

— Da, dar mama nu știe de partea asta, i-a zis Maddy fratelui său.

— Iar ce nu știe n-are cum s-o supere. În momentul ăsta e doar stresată cu chestii de la serviciu, a zis Oliver, luându-i apărarea mamei.

Făcea asta de multe ori.

Red chiar voia să se ridice, să scape de conversația asta, să se ducă să stea cu Arthur în față, însă Oliver și umerii lui lați o țineau acolo, captivă. Simon a venit și s-a așezat și el, înrăutățind lucrurile, și s-a lăsat să cadă lângă Maddy, vărându-și apoi mâna în punga cu chipsuri. Și-a îndesat în gură un pumn plin.

— Da, știu! a zis Maddy, cu obrajii încă arzând. Dar nu-i nevoie să-și verse necazul pe mine.

— Nu face decât să te protejeze! a ripostat Oliver.

— Despre ce vorbiți aici? a zis Simon, cu firimituri portocalii țâșnindu-i din gură.

— Mama, a explicat Oliver. E stresată pentru că tocmai e în toiul unui proces important.

— A, da, e avocată, așa-i? a zis Simon, vărând mâna după alte chipsuri.

Oliver nu părea amuzat.

— E procuror-adjunct, a zis, și era greu să nu observi mândria din vocea lui, felul în care pronunța prea apăsător cele două cuvinte.

Ceea ce Red traducea prin „Nu, Simon, tâmpitule, nu-i *doar* avocată?”

— Ce proces? a întrebat Simon, fără să bage în seamă disprețul de pe fața lui Oliver.

— Probabil ai auzit de el la știri, a zis el pe un ton afectat. E o chestie mare. *O chestie uriașă*, și-a zis Red.

— Un proces de omucidere; o crimă care îi implică pe doi membri ai celei mai mari bande mafioate din oraș, a zis Oliver cu o umbră de dezamăgire în ochi când n-a obținut de la Simon reacția pe care o aștepta, așa că a explicat: *Literalmente* mafia din Philadelphia.

— Oh, marfă! a îngăimat Simon printre înghițituri. Nu știam că mafia mai înseamnă ceva. Ador *Nașul*. „Răzbunarea e un fel de mâncare care se servește la rece”, a zis cu un accent italo-american groaznic.

— Oh, înseamnă foarte mult, a zis Oliver, începând să depene povestea acum, că îi atrăsese atenția lui Simon.

Oare putea Red să se târască pe sub masă și să iasă de acolo? Îiîh, nu: prea multe picioare!

— Au fost câteva dispute legate de conducere în clanul mafiot, dar n-o să te plictisesc cu amănunte. Și la sfârșitul lunii august, anul trecut, unul dintre șefi, Joseph Mannino, a fost omorât de altul, Francesco Gotti. Așa se presupune, trebuie să spun. Împușcat de două ori în ceafă.

Red a încercat să nu-și imagineze asta, studiind din nou perdelele. Auzise totul de nenumărate ori; probabil cunoștea amănuntele mai bine decât Oliver. Nu că ar fi avut de gând să spună asta.

— Oficial, suntem în Carolina de Sud! a strigat Arthur, arătând spre un indicator verde din față, luminat de farurile rulotei.

Oliver a continuat:

— Mama este procurorul principal din procesul de omucidere intentat lui Frank Gotti. Audierile preliminare sunt peste două săptămâni...

Adică pe 25 aprilie, mai exact, și-a zis Red, surprinsă că și-a amintit amănuntul. Nu-i stătea în fire.

— ...și apoi vin selectarea juriului și procesul propriu-zis.

— Marfă! a zis iar Simon. Doamna Lavoy, înfruntând mafia!

Oliver a părut că se umflă un pic, devenind și mai înalt și blocând-o pe Red și mai mult.

— Dar nu-i doar asta! Mama a trebuit să lupte până și pentru a obține acest caz. În mod normal, o astfel de crimă este considerată caz federal și ar fi judecată de biroul procurorului general al SUA. Au mai încercat de multe ori să-l judece pe Frank Gotti, sub diferite acuzații, cum ar fi trafic de droguri și crimă organizată, și niciodată n-au reușit să obțină o condamnare. Însă mama a izbutit să argumenteze că această crimă e sub jurisdicția procuraturii, pentru că nu este în mod specific legată de traficul de droguri și pentru că Frank Gotti l-a omorât cu mâna lui pe Mannino; n-a plătit un ucigaș, cum fac ei de obicei.

Simon a căscat; Oliver își pierdea publicul. Însă n-a priceput aluzia.

— Și știm asta, a continuat el, deoarece există un martor ocular. Cineva care chiar l-a văzut pe Frank Gotti îndepărtându-se după împușcarea lui Mannino. Și de aceea e mama așa de stresată – pentru că întregul caz se bazează pe mărturia acestei persoane. Și, așa cum îți poți imagina, în procesele împotriva mafiei, adesea martorii principali sunt intimidati ca să nu mai depună mărturie

sau chiar omorâți. Așa că mama a trebuit să se asigure că martorul este ținut în anonimitate deplină în toate documentele procesului. *Martorul A* îi zice presa.

— Înțeleg! a zis Simon.

Îi părea rău că întrebuse? Red cu siguranță regreta că trebuise să audă iarăși totul.

— Însă, dacă va câștiga procesul, va fi un pas extrem de important pentru cariera ei, a zis Oliver, cu ochii sclipind, ca și cum asta era cea mai importantă parte a poveștii, iar Simon ar face bine să-l asculte mai departe. Procurorul-șef actual se pensionează după acest mandat și, dacă mama obține condamnarea, în esență are garanția că va câștiga anul acesta alegerile primare ale democraților și va fi aleasă procuror-șef.

— Hai să n-o deochem! a intrat în discuție Maddy, iar pentru Red a fost plăcut să audă și altceva în afară de vocea interioară care nu îi dădea pace și de cea a lui Oliver.

— Nu, a intervenit Oliver și a dat din cap spre sora sa, dar vreau să zic că, dacă Frank Gotti e găsit vinovat, mama are șanse mari să ajungă procuror-șef.

S-a răsucit iar spre Simon. Bietul Simon!

— În acest moment, cel mai mare rival e Mo Frazer, alt procuror-adjunct. E foarte popular, mai ales în comunitățile afro-americane, însă dacă mama obține condamnarea, cred că va avea un avantaj în fața lui.

În cele din urmă, Oliver s-a tras înapoi, aplecând capul de parcă aștepta să-l felicite cineva.

— Felicitări! a zis Red, stăpânindu-și nevoia să adauge o mică bătaie din palme.

Simon a profitat de ocazie ca s-o ștergă de acolo.

— Taci, Red! a răspuns Oliver, încercând s-o dea pe glumă.

Existau momente în care Red îl considera pe Oliver un frate mai mare de împrumut; îl știa de-o viață, chiar de mai multă vreme decât pe Maddy, dacă stăteai să te gândești. Însă erau și situații în care nici măcar nu era sigură că băiatul își amintește numele ei. Nu că ar fi fost greu de reținut: gândește-te la culorile primare!

— Mama s-a descurcat incredibil de bine. Procuror-adjunct înainte de a împlini cincizeci de ani. Desigur, până la vârsta aceea eu o să fiu procurorul-general al SUA, a zis el din nou, ca și cum ar fi fost o glumă, însă de fapt nu era.

Oliver izbutea să prefacă orice într-o competiție de soiul „care are scula mai mare”. Red a scos un fornăit la asta, dându-i o palmă pe spinare vocii din capul ei.

— Ce e? s-a răsucit spre ea Oliver, cu umerii lui lați acum și mai lați, un fel de baricadă de amândouă părțile gâtului. Bine, tu ce ai de gând să faci? Nu-mi amintesc, de fapt, la care facultate mergi anul ăsta, ia spune-mi!

Un nod în gâtul lui Red.

— Harvard, a zis fără să clipească. Bursă completă.

Ochii lui Oliver s-au căscat, iar buza de jos îi atârna. Tocmai îi depășise cu o treaptă studiile de drept de la Dartmouth și pe cele ale iubitei, care mergea la Medicină. Cum îndrăznește? Red i-a savurat expresia, cât mai putea.

— Poft... C-chiar? a zis el.

— Da! a zis ea. Admitere timpurie.

— Red, a intervenit Maddy pe un ton care o avertiza în glumă și certând-o din priviri.

Și ea se distra, enervându-l pe Oliver.

— Ce-i?

Oliver se uita de la una la alta.

— Nu merg la facultate anul ăsta, a zis Red, domolindu-se.

Fusese distractiv, cât ținuse poanta, să trăiască acea altă viață.

Oliver a râs, cu un oftat de ușurare îngropat pe acolo, pe undeva.

— Tocmai voiam să zic. Bursă completă la Harvard, ha! Nici n-am crezut așa ceva.

Oh, n-a crezut, da?

— Nu mergi nicăieri? a întrebat-o după ce și-a revenit cu totul din șoc.

— Red a ratat termenul-limită al înscrierilor, a explicat Maddy în locul ei.

Ceea ce nu era adevărul, însă era o minciună bună, una convenabilă, pentru că era *stilul lui Red*.

— Doar mă știi, a zis Red, ca să sublinieze ideea.

— Cum ai putut să ratezi termenul-limită? s-a răsucit Oliver spre ea cu o expresie de îngrijorare rece, iar lui Red nu i-a plăcut încotro o iau lucrurile, însă era captivă pe veci aici, în blestematul ăsta de separeu.

A ridicat din umeri, sperând că așa o să-i închidă lui gura.

N-a fost cazul, căci Oliver n-a lăsat-o moartă:

— Nu înțeleg! Erai un copil așa de isteț!

N-o spune, te rog, n-o spune!

— Mare păcat! a continuat Oliver. Aveai așa potențial!

Și iat-o, expresia care o făcea bucăți! Nici nu mai știa de câte ori i se spusese, însă nu era decât o dată când contase cu adevărat. Red avea treisprezece ani, iar mama ei încă trăia, și zbierau una la alta dintr-o parte în cealaltă a bucătăriei, și era cald.

— Red? a zis Maddy.

Era prea cald aici.

Red s-a ridicat, lovindu-și genunchii de masă și clătînându-se când rulota a virat.

— Trebuie să mă duc...

Dar a fost salvată de Arthur, care a strigat:

— La dracu', cred că am greșit drumul!

PATRU

— CE VREI SĂ ZICI?

Oliver s-a ridicat din separeu – slavă Domnului, Red era liberă! – și a făcut cei patru pași până în față, îmbrâncindu-l pe Simon din cale.

— Să văd! i-a zis lui Arthur, întinzând mâna spre telefonul cu indicațiile.

Red era liberă și n-avea de gând să mai șadă la masa asta. S-a strecurat afară, s-a dus spre grupul din față și s-a așezat pe marginea canapelei. O, da, acum își amintea.

— Maddy, pe care parte...

— Nu, e în ordine! a zis Oliver de dincolo de ea, plimbându-și degetul pe ecran. Ne-a redirectionat. Mergi mai departe pe drumul ăsta, ne duce dincolo de un orașel numit Ruby. Apoi ar trebui să fie un viraj la stânga și mai mergem un pic spre sud, spre *Carolina Sandhills National Wildlife Refuge*, a citit el de pe ecran. Campingul e chiar pe acolo. Gașcă, ar trebui să fie un pic mai mult de zece minute!

— Perfect, a zis Reyna și a luat o mână de pe volan ca să se frece la ochi.

— Ai obosit? a întrebat-o Oliver. Vrei să trec eu la volan?

Vocea lui era diferită când vorbea cu Reyna. Mai blândă.

— Nu, e în ordine! a zis ea, aruncându-i repede peste umăr un zâmbet care se întindea pe pielea de un cafeniu-deschis.

Părea o risipă ca un zâmbet așa de frumos să-i fie adresat lui Oliver. Țsta era un gând răutăcios. El avea intenții bune. Toți aveau întotdeauna intenții bune.

— Te simți bine? a întrebat-o Arthur pe Red în vreme ce se ridica de pe locul pasagerului ca să se așeze acolo Oliver și venind lângă ea.

Ea a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Rulota pare mai mică după ce ai stat în ea mai mult de zece ore.

— Mie-mi spui! a aprobat el. Ajungem acolo curând. Sau am putea să ne matolim amândoi ca Simon și n-o să ne mai pese.

— Nu-s matolit, a zis Simon din spatele lui Arthur. Sunt beat într-o măsură foarte confortabilă.

— Nu sunt sigură că Simon cel de Măine-Dimineată o să fie de acord, a zis Red.

— Nu sunt sigură că Maddy cea de Acum e și ea de acord, a zis Maddy, răsucindu-se și cocoțându-se pe separeu, ca să-i poată vedea pe toți. Nu-i bine să atingi apogeul prea devreme. Avem în fața noastră o săptămână întreagă.

Simon și-a terminat berea cu o înghițitură mare, holbându-se la Maddy în tot acest timp.

— E virajul ăsta la stânga? a întrebat Reyna, încetinind. Oliver?

— Scuze, ăăă...

El s-a uitat la telefonul din mâini.

— GPS-ul a luat-o razna. Cred că am pierdut semnalul. Nu sunt sigur unde ne aflăm.

— Am nevoie de un răspuns, a zis Reyna, oprind chiar înainte de intersecție, cu mâna șovăind deasupra semnalizatorului.

Un claxon a răsunit din spatele lor. Și încă o dată.

— Oliver? a zis Reyna cu vocea tot mai înaltă, și încheieturile degetelor îi răsăreau din piele ca niște culmi de deal osoase pe când strângea prea tare volanul.

— Ăăă, da, cred că da! La stânga, aici, a zis el, nesigur.

Însă era tot ce îi trebuia Reynei; a demarat și a virat, cu mașina din spate claxonându-și nemulțumirea pe când trecea ca fulgerul prin intersecție.

— Boule! a mormăit ea.

— Scuze! a zis Oliver. Telefonul tău nu funcționează.

— Nu tu, mașina aia! a precizat Reyna.

— Nu pot face harta să funcționeze, a zis Oliver, trecându-și furios degetul peste ecran, închizând și deschizând iar harta.

Era albă; un fundal galben cu o grilă goală și nimic altceva.

— Nu știe unde ne aflăm. Nicio liniuță. Hei, are careva semnal?

Red își lăsase telefonul pe masă. Însă dacă și ea avea zero liniuțe putea să însemne că n-are semnal sau că AT&T își suspendase în cele din urmă serviciul, după ultima factură neplătită.

— Am o liniuță, a zis Arthur, cu telefonul în căușul palmei.
— Care ți-e furnizorul de servicii? a ridicat Oliver privirea spre el.
— Verizon! Stai așa, o să aduc pe ecran drumul! a zis el și a început să tasteze. L-am încărcat când o dirijam pe Red! Bun, deci, da, am făcut virajul potrivit. Continui pe drumul ăsta încă trei kilometri, apoi faci la dreapta pe Bo Melton Loop!

— Și telefonul meu are probleme, a zis Maddy, ridicându-l și zgâlțâindu-l, ca și cum ar fi putut să declanșeze în el o scânteie de viață.

— Acum suntem în inima ținutului, fraților, a zis Simon, apăsând pe cuvinte cu un accent sudist groaznic, condimentat cu un strop de *babalâc sărit de pe fix*.

Când era treaz, Simon se pricepea, în general, la accente. Se mândrea cu ele; de fapt, întotdeauna avea garantat un rol în piesele puse în scenă de elevi. Ar fi trebuit să-i auzi accentul de gentleman englez din clasa superioară!

Red s-a uitat prin parbrizul lat, o priveliște panoramică a întunericului, cu cele două faruri desplicând noaptea, dându-i viață. Nu mai exista lume, doar această rulotă și ei șase, și orice avea să le aducă întunericul.

Arthur a scos un mic zgomot: un geamăt din fundul gâtului, pe când se holba la ecran. Red s-a ridicat și s-a uitat peste umărul lui ca să vadă ce este. El i-a aruncat o privire și și-a dres glasul. Poate că stătea prea aproape de el.

— Se pare că și eu am pierdut semnalul, a zis băiatul, tocmai când ochii lui Red înregistrau absența liniuțelor în partea de sus a ecranului.

— La dracu'! a șuierat Oliver, bătând din nou în telefonul Reynei, ca și cum ar fi putut să-l facă să funcționeze doar cu forța voinței.

Dacă era cineva care putea asta, acela era un Lavoy.

— E în ordine, i-a spus Arthur, am încă traseul, atâta doar că nu pot să văd unde anume suntem acum. Va trebui să ne uităm după indicatoare.

— Navigație în stil vechi, a comentat Reyna.

— Lăsați-mă să vă ajut! a zis Simon și și-a târșăit picioarele până la Arthur și Red, înghesuindu-i. Mă pricep la hărți.

— Tu spui că te pricepi la orice, a zis Red.

— *Chiar* mă pricep la orice, a răspuns Simon. În afară de a fi modest.

Nu era nimeni pe drum. Niciun far care să treacă pe alături, nicio strălucire roșie a luminilor de frână în depărtare. Red privea țintă prin parbriz, concentrată.

— Când e cotitura? a întrebat Reyna.

— Încă nu, a zis Red, urmărind cu ochii drumul evidențiat pe ecranul lui Arthur, fără punct albastru care să-i ghideze, și încercând să-l compare cu întunericul de afară.

— Eu n-aș avea încredere în Red să dea indicații, a zis Maddy.

— Hei!

— Păi, vreau să zic, tu n-ajungi niciodată la timp, nu-i așa?

Red s-a lăsat pe spate ca să se uite la Maddy, care stătea cocoțată pe separeu, cu capul rezemat pe încheieturile degetelor.

— Află, a zis ea, că toată lumea a venit mai târziu decât mine azi-dimineață. Am ajuns mai devreme cu vreo zece minute.

Maddy părea rușinată și își mușca buza.

— Ce-i? a întrebat Red.

— Nimic!

Red știa că nu era „nimic”.

— Maddy, ce-i?

— Eu, ăăă, ți-am spus că ne întâlnim la mine acasă la ora nouă. Dar ce-lorlalți le-am spus că ne întâlnim la zece.

— Mi-ai spus cu o oră mai devreme? a zis Red, și de ce asta o rănea așa de tare?

Era o minciună, da, însă una politicoasă. Maddy știa că Red o să întârzie: nu știa toate motivele, însă știa care va fi rezultatul și era același lucru, nu?

— Așadar, practic, tu ai întârziat cincizeci de minute și toți ceilalți au ajuns la timp

— Am ratat autobuzul, a zis Red, ceea ce nu era adevărat: își cheltuisese ultimii bani pe cerealele preferate ale tatălui său și apoi mersese pe jos, trăgând după ea valiza pe roțile.

— Ha, ia uite, drumului ăstuia îi zice Wagon Wheel Road!¹ a pufnit Simon, arătând spre ecran.

— Aici trebuie s-o iau la dreapta? a întrebat Reyna, cu mâna țâșnind spre semnalizator, cu toate că nu era nimeni pentru care să semnalizeze.

Nu, nu era acolo.

— Nu, nu, nu! a zis Arthur repede. E următoarea. Cred...

¹ Calea Roții de Căruță (n. tr.).

Reyna a accelerat iar, urmând drumul care se arcuia.

— Wagon Wheel.

Simon încă mai chicotea.

— Aici, la dreapta, a zis Oliver, reluând conducerea. Virează, Reyna!

— Virez, a zis ea, cu o umbră de iritare în voce.

Prea mulți bucătari strică supa. Ceea ce o făcea pe Reyna, ce? O lingură? Familia Lavoy avea linguri sofisticate: cu cozi de sedef și fără pete.

Un nou sunet care se îmbina cu vântul șuierând pe laturile rulotei: un hârșăit dedesubt. Drumul era tot mai rău, cu pietriș, iar rulota se legăna. Nu mai erau marcaje galbene, nu mai erau *banda mea* și *banda ta*, și, la lumina farurilor, Red vedea șiruri de copaci pe amândouă părțile, sentinele tăcute pe drumul din miezul nopții.

Se simțea privită, ceea ce era o prostie; copacii n-au ochi. Dar nici ușile n-aveau, și totuși mama își lipea ochii bulbucăți de ușa lui Red, ca ea să se simtă în siguranță în întu... Nu, încetează, trebuia să se concentreze pe unde merg!

— Se pare că suntem în pustietate, a comentat Maddy din locul pe care era cocoțată, cu mâinile streășină la ochi ca să se poată uita pe geamul lateral.

— La fel cum e și campingul, așa că e bine, a răspuns Oliver.

Rulota s-a clătinat, nimerind într-o groapă.

Arthur își rodea buza, cu ochii mijiți în spatele ochelarilor.

— Cred că aici facem stânga, a zis nesigur, nu destul de tare ca să audă Reyna.

— La stânga, la stânga aici!

Simon n-avea aceeași problemă. Însă Reyna nu l-a ascultat, neavând încredere în cel beat.

— E la stânga, a zis Red.

— Ești sigură? a întrebat Oliver, însă Reyna deja virase, iar drumul nici măcar nu mai era pavat, ci era format doar din pământ și pietre, cu praful ridicându-se în lumina farurilor. Nu poate fi corect, dă-mi harta să văd!

A pocnit apoi din degete spre Arthur să-i dea telefonul.

— Reyna, întoarce!

— Nu pot să întorc! a zis ea, acum cu mai mult decât o umbră de iritare în voce: un întreg substrat. Drumul ăsta e prea îngust, iar rulota e prea mare.

— Unde suntem? l-a întrebat Red pe Arthur, aplecându-se să vadă, de parcă asta ar fi schimbat ceva.

— Cred că suntem pe aici, pe undeva, a arătat el spre ecran. Drumul spre cimitirul McNair. S-ar putea.

— Asta e clar greșit, a zis Oliver. Trebuie să ne întoar...

— Nu pot!

Reyna l-a fulgerat cu privirea.

— E vreot cotitură? l-a înghiontit Red pe Arthur.

— Stai, cred că vine curând una la stânga! a zis el, mărind pe telefon intrarea pe un drum mic. Ar putea să ne ducă înapoi la celălalt drum.

A aruncat o privire spre Red, iar ea a dat din cap.

— Fir-ar să fie! a bombănit Oliver, cu unul dintre genunchi lovind repetat bordul. N-am fi luat-o greșit dacă aș fi dat eu indicațiile.

— Asta e stresant, a zis Maddy, cu mâinile înfipse în părul lăsat liber. Ar fi trebuit, pur și simplu, să mergem cu avionul și să închiriem un apartament, cum au făcut toți ceilalți de la școală.

Obrajii lui Maddy s-au înroșit când și-a dat seama ce spusese, iar privirile li s-au intersectat pentru o secundă. Red era motivul pentru care nu luaseră avionul și nu închiriaseră un apartament ca toți ceilalți. De aceea venise Maddy cu ideea rulotei. „Mult mai ieftin – doar benzină și bani de cheltuială. Haide, o să fie distractiv.” Totul era din vina lui Red.

— Mergi mai departe! i-a spus Red Reynei, alungându-i din minte pe toți ceilalți.

— Nu e niciun drum la stânga.

Reyna s-a aplecat peste volan, străduindu-se să vadă.

Pe când urmau cotitura, farurile s-au rătăcit în pădure, tresărind când au ricoșat dintr-o apă: un pârâu ascuns dincolo de copaci.

— Unde-i virajul la stânga?

Reyna a mers mai departe.

— Iată-l! a arătat Simon prin parbriz. E aici! Ia-o la stânga!

— Sigur?

Red s-a uitat la harta din mâinile lui Arthur. Asta era!

— Da! a zis. Pe acolo!

— Nici măcar nu pare un drum adevărat, a zis Oliver pe când înaintau pe bucata de pământ și pietriș care izbea cu zgomot roțile.

Era mai îngust, mai înghesuit, cu copaci care se îngrămădeau peste ei, blocându-le calea cu crengile joase care răcăiau acoperișul rulotei.

— Mergi mai departe! a zis Red.

Era vina ei că ceilalți se aflau acum aici și nu într-un avion drăguț, cu toți ceilalți prieteni.

— Am pierdut harta! s-a plâns Arthur când ecranul i-a fost acoperit de o grilă neutră.

— Mergi mai departe! a zis Red.

— Nu că am avea de ales, a ripostat Oliver.

Copacii s-au îndepărtat de drum, făcând loc unei zone cu tufișuri și ierburi înalte pe amândouă părțile.

— E o fundătură? a întrebat Oliver, privind prin parbriz.

— Mergi mai departe! a insistat Red.

— Sunt sigur că-i o fundătură, a hotărât Oliver, cu toate că niciunul dintre ei nu vedea nimic. Reyna, e destul de larg locul, poți să întorci și să pornim înapoi.

— Bine! a cedat Reyna, apăsând cu piciorul pe frână.

Rulota a încetinit, zdrăngănind pe drumul care aproape că nu era acolo.

Un sunet mai ascutit, ca un pocnet, despicând noaptea în două.

— Ce-a fost asta? a întrebat Simon.

Rulota s-a poticnit, lăsându-se în jos în partea din față, pe stânga, iar Red s-a împiedicat de Arthur.

— La dracu'! a zis Oliver, uitându-se lung la Reyna, care era în partea prăbușită, și izbind cu pumnul în bord. Cred că tocmai s-a spart un cauciuc.